

Obrácení

Bůh se stal člověkem, aby nás osvobodil od hříchu a dal nám skutečné naplnění. Abychom se jím nechali osvobodit, musíme si naše hříchy nejprve přiznat a litovat jich – tedy jinými slovy obrátit se od svých hříchů k živému Bohu. Obrácení nedosáhneme z vlastního úsilí ani nestačí mnohé dobré skutky. Bůh od nás očekává všechno – abychom zapřeli sami sebe, byli mu ve všem poslušní a nesli ovoce svatosti a lásky.

Vždyť nás má ve své moci láska Kristova - nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal. A tak od nynějška už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, nyní ho už takto neznáme. Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! To všecko je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! (2. list Korintským 5:14-20)

Bůh k nám přišel velmi blízko. Stal se v Ježíši člověkem, dal za lidi sám sebe, odevzdal svůj život, abychom se s Ním smířili, mohli s Ním mít vztah a stát se jeho dětmi.

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. Od Boha byl poslán člověk, jménem Jan. Ten přišel proto, aby vydal svědectví o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. Jan sám nebyl tím světlem, ale přišel, aby o tom světle vydal svědectví. Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka; to přicházelo do světa. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o němž jsem řekl: Přichází za mnou, ale je větší, protože tu byl dříve než já.“ Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl. (Janovo evangelium 1:1-18)

Přijmout Ježíše znamená hlubokou jednotu s Bohem a naplnění, kterého můžeme dosáhnout jedině skrze Něho.

Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho již znáte, neboť jste ho viděli.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ Ježíš mu odpověděl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky!“ (Janovo evangelium 14:6-11)

O důvěryhodnosti tohoto poselství Ježíš svědčil svým životem: jeho čistý, bezhříšný život dává příklad i nám. On nepřišel jen proto, abychom Ho uznávali jako dobrého člověka, moudrého učitele, skrze něhož se i my můžeme stát moudřejšími, ale mluvil o věcech, které se dotýkají samotné

podstaty našeho života: že se musíme znovu narodit, abychom našli věčný život.

Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské rady. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu.“ (Janovo evangelium 3:1-7)

Každý, kdo sám sebe upřímně zkoumá, prožívá ve svém životě určitý nedostatek nebo prázdnotu. Ví, že by sice chtěl milovat, je ale často sobecký. Chce být sice dobrý, přece je ale závistivý. Ví, že tráví čas různými aktivitami, které ale nemohou život trvale naplnit.

Na té cestě přišel k samařskému městu jménem Sychar, v blízkosti pole, jež dal Jákob svému synu Josefovi; tam byla Jákobova studna. Ježíš, unaven cestou, usedl u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: „Dej mi napít!“ - Jeho učedníci odešli předtím do města, aby nakoupili něco k jídlu. - Samařská žena mu odpoví: „Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ Židé se totiž se Samařany nestýkají. Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ Žena mu řekla: „Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká; kde tedy vezmeš tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda.“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ Ta žena mu řekla: „Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijď sem!“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Nato jí řekl Ježíš: „Správně jsi odpověděla, že nemáš muže. Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok.“ (Janovo evangelium 4:5-19)

Tato žena toužila po prameni, který dává živou vodu, jež navždy uhasí žízeň. Její život a hříšný vztah s mužem svědčily o tom, že hledala nadarmo. Nenašla totiž skutečné naplnění. Aby naplnění dosáhla, musela nejprve Ježíši dovolit, aby odhalil její hříchy a pomohl jí podívat se sama do sebe a na Boha. Či už máme odvahu se Mu podívat do tváře, anebo se k Němu otočíme zády, skutečností zůstává, že pokud v našem životě Bůh chybí, tak neexistuje nic, co by Ho mohlo nahradit. Dokud nepřijmeme, že potřebujeme Jeho pomoc a osvobození, nedokážeme k Němu přistoupit.

Ježíš to uslyšel a řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ (Markovo evangelium 2:17)

Člověk dokáže lehce ospravedlnovat svoje hříchy. Na sobectví může říct: „chci se jen cítit dobře“, na povýšeneckou pýchu: „mám zdravou sebedůvěru“, na lež: „sebeobrana je nutná, dnes se jen s pravdou nedá přežít“, na nečistotu: „toužím po lásce“. Bůh nám však dal život pro něco jiného. Bůh nás stvořil, abychom sloužili druhým naším životem, milovali, byli upřímní, nezištní, věrní, pravdiví – stejně jako je i On.

Mnozí kladou svoji důvěru ve vlastní schopnosti, myšlenky a sílu, a tak se oklamávají. Podobně jako v Ježíšově podobenství, kde si o sobě mladší syn myslel, že si sám poradí:

Řekl také: „Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: „Otče, dej mi díl

majetku, který na mne připadá.' On jim rozdělil své jmění. Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. A když už všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával. Tu šel do sebe a řekl: ‚Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.' I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem. ‚ Ale otec rozkázal svým služebníkům: ‚Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a budme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.' A začali se veselit. (Lukášovo evangelium 15:11-24)

K Bohu si musíme najít cestu. Dokud nejsme v domě našeho Otce, nežijeme v Jeho blízkosti a v Jeho ochraňující lásce, všichni jsme ztraceni. Když žijeme bez Něho, odvracíme se od té sebeobětavé lásky, se kterou přišel mezi nás. Nesmířit se s Bohem je ten největší hřích. Všichni potřebujeme Jeho lásku a odpuštění, protože Bůh nás chce osvobodit od hříchu – naší neupřímnosti, sobectví, marnivosti, závisti, pýchy, a nelaskavosti.

Vždyť i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závisti, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha: On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje. (list Titovi 3:3-7)

Jsou věci, v kterých se možná dokážeme změnit sami z naší vlastní síly a vůle. Jsou chyby, které možná dokážeme dát do pořádku. Jsou mnohé hříchy a nedostatky, které vidíme a přiznáme si je, ale to samotné nám ještě nedá nový život, ani nepromění naše hluboké nitro. Skutečný život, který je věčný, můžeme mít jen tehdy, když Bůh se k nám skloní a obdaruje nás jím.

Když žijeme podle měřítek světa, rozhodujeme se bez obrácení se na Boha, a to naši bytost velmi znetvořuje. Nestačí se porovnávat s jinými lidmi a říkat si, že jsem přece jen lepším člověkem než mnozí z nich. Ježíš před nás postavil mnohem pravdivější „měřítko“, než toto.

Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk a poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu řekl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. Příkázání znáš: Nezabiješ, nezcizoložíš, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i svou matku!“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem dodržoval od svého mládí.“ Ježíš na něj s láskou pohleděl a řekl: „Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“ On po těch slovech svěsil hlavu a smuten odešel, neboť měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl po svých učednících a řekl jim: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníky ta slova zarazila. Ježíš jim ještě jednou řekl: „Dítky, jak těžké je vejít do království Božího! Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království.“ Ještě více se zhrzli a říkali si: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohleděl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všechno.“ (Markovo evangelium 10:17-27)

Bohatý člověk si myslel, že když zachovává desatero, tak je dobrý. Ježíš ho však učí, že jenom Bůh je dokonale dobrý. Ten člověk se mýlil, protože Bůh si nepřeje jenom nějaké dobré skutky, ale celou naši bytost a srdce. Když boháč Ježíšovu výzvu odmítnul, Ježíš za ním nevolal, aby dal alespoň polovici svého majetku. Očekával od něho VŠECHNO. Nestačí morální život, nábožnost, nebo zachovávaní jistých norem. Ježíš chce, abys odevzdal CELÝ svůj život Bohu a vypustil ze svých rukou svoje tužby, plány i rány. Mnoho lidí má svoje „bohatství“, kterého je těžké se vzdát a které je odděluje od Boha. Možná to nemusí být majetek ale i vědomosti, uplatnění se, anebo jeden vztah.

Odpověděli mu: „Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já piji, nebo být pokřtěni křtem, kterým já jsem křtěn?“ Odpověděli: „Můžeme.“ Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, budete pít a křtem, kterým já jsem křtěn, budete pokřtěni.“ (Matoušovo evangelium 10:37-39)

Mnozí chtěli být s Ježíšem, protože je oslovila jeho láska, čistota, moudrost a dobrota. Ale když jim Ježíš řekl, co znamená ho následovat, mnozí ho opustili. Obrácení a přijetí Ježíše nikdy není jen emocionální výbuch či zážitek, ale hluboké rozhodnutí ho poslouchat, aby On mohl přetvářet naši bytost a aby ji mohl vést.

Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej.“ (Markovo evangelium 8:34-35)

Poselství Ježíše osloví mnohé lidi, ale kladou mu vlastní hranice. Není však možné vzít si od Něj jen to dobré a příjemné, „pokoj a požehnaní“ a zároveň odmítat nesení kříže. Skutečně přijmout Jeho poselství znamená i připravenost nést odmítnutí světa, tak jako ho snášel On a být mu poslušný, i kdyby nás to mělo stát smrt.

Bohužel i dnes se mnozí lidé odvolávají na Boží milost a hlásají, že se stačí obrátit až někdy v budoucnosti nebo postupně. Takovým postojem popírají, že je třeba brát na sebe kříž už teď bez odkladu, a skrze kříž denně ztrácet svůj život. Tito lidé nevolají druhé k obrácení, ale k nábožnému životu. Jde o překrucování pravdy, že jen skrze poznání a přijetí Božího slova můžeme mít věčný život.

Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ Odpověděli mu: „Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. Otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.“ (Janovo evangelium 8:31-36)

Přijetí Ježíše není ničím jiným, než se ztotožnit s pravdou, kterou On přinesl. Pak už nejsem já vlastním měřítkem pro sebe. Už mi nejde o moje plány, cíle, představy o světě, o sobě a o Bohu, ale o realitu. Řecké slovo pro obrácení je „metanoia“ – což znamená v překladu změna myšlení.

Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Římanům 12:1-2)

Pravda není subjektivní pojem, který můžu měnit podle mých představ. Já se musím přizpůsobit pravdě – já nedokonalý se musím přizpůsobit dokonalému. Ježíš očekává, abychom se jeho Slovu bezpodmínečně svědčili:

Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat. (Janovo evangelium 14:21)

Přijetí Ježíše tedy neznamená jednoduše věřit, že Ježíš žil, zemřel a vstal z mrtvých. Je nutné podřídit svůj život všemu, co On hlásal. Nestačí jednou zopakovat dopředu napsanou nebo předříkanou modlitbu pod silným pocitovým vlivem. Ježíšovo volání, láska a milost, se kterou se obracel k lidem, se dotkla i celníka Zachea. Tento zážitek s Ježíšem ale byl jen začátkem. Všechno, co od Ježíše zakusil ho přinutilo ke změně a k činům – okamžitě byl ochotný vzdát se všeho, co do té doby nebylo v jeho životě ve shodě s Boží vůlí.

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Tam byl muž jménem Zacheus, vrchní celník a veliký boháč; toužil uvidět Ježíše, aby poznal, kdo to je, ale poněvadž byl malé postavy, nemohl ho pro zástup spatřit. Běžel proto napřed a vylezl na moruši, aby ho uviděl, neboť tudy měl jít. Když Ježíš přišel k tomu místu, pohlédl vzhůru a řekl: „Zachee, pojd' rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl a s radostí jej přijal. Všichni, kdo to viděli, reptali: „On je hostem u hříšného člověka!“ Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.“ Ježíš mu řekl: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu; vždyť je to také syn Abrahamův. Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ (Lukášovo evangelium 19:1-10)

Evangelium (řec. euangelion) je „radostná zvěst“. Znamená to, že z Boží milosti můžeme chodit po cestě Ježíše, můžeme milovat čistě a opravdově jako On a zakoušet s Ním vítězství nad každým hříchem. Když se z toho radujeme, tak to přinese ovoce i v našem životě.

Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkvřené a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší. ... Odhodlaně se tedy připravte ve své mysli, buďte střízliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista. Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti; ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: ‚Svatí buďte, neboť já jsem svatý.‘ Jestliže ‚vzýváte jako Otce‘ toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázni před ním žijte dny svého pozemského života. Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvřiny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu. Když jste nyní v poslušnosti přijali pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte. Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží. Neboť ‚všichni lidé jako tráva a všechna jejich krása jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky‘ - to je to slovo, které vám bylo zvěstováno v evangeliu. (1. Petrův list 1:3-25)

Obrácení je tedy něco viditelného a zakusitelného v životě člověka. Ježíšovo spasení nás očistí od

našich dřívějších tužeb k „lásce bez pokrytectví“ a dává sílu k tomu, abychom „se měli rádi horlivě a z čistého srdce“. To je ovoce, které se nedá ani napodobit ani nějak zfalšovat a které v nás může vypěstovat jen Jeho síla. Hodně věcí se dá dělat ve „jménu Ježíše“, ale přece se člověk může oklamat:

Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘ (Matoušovo evangelium 7:21-23)

Ježíš nám přinesl Boží lásku, abychom skrze ni mohli milovat i my. Nezve nás na náboženský program, ale na sebeodevzdání. Ti, kteří se první obrátili na hlásání evangelia apoštolů porozuměli této zvěsti a podělili se o svůj život ve společenství, den co den se odevzdávajíce druhým v lásce (viz Skutky 2:37-47).

Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. (1. Janův list 4:7-12)

Hledej tedy obrácení, přijmi Ježíše, a skrze Něho Boží lásku, abys i ty mohl vydat svědectví jako apoštol Jan:

My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Kdokoliv nenávidí svého bratra, je vrah - a víte, že žádný vrah nemá podíl na věčném životě. Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. (1. Janův list 3:14-16)

© 2011 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznamená, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.

poslední aktualizace: 08.12.2011